

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2543/10
Дана 11.02.2010. године
Б Е О Г Р А Д

НШ 2.9 ОДГОВОРНОСТ ГАРАНТНОГ ФОНДА

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Ивана Негића и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Удружења осигуравача Србије – Гарантног фонда из Београда, ул. Булевар Деспота Стефана бр. 68б, ради исплате дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог општинског суда у Београду П-706/07 од 18.09.2007.године, у седници већа одржаној дана 11.02.2010.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Првог општинског суда у Београду П-706/07 од 18.09.2007.године, у делу става првог изреке – у погледу одлуке о главном дугу.

УКИДА СЕ пресуда Првог општинског суда у Београду П-706/07 од 18.09.2007.године у преосталом делу става првог изреке – у погледу одлуке о законској затезној камати и ставу другом изреке, и у том делу предмет враћа Првом основном суду у Београду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П-706/07 од 18.09.2007.године, ставом првим изреке обавезано је тужено Удружење осигуравача Србије – Гарантни фонд из Београда да тужиљи АА исплати износ од 1.053.306,00 динара, на име неисплаћене одштете, са законском затезном каматом од 30.09.2004. године до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 107.000,00 динара у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законом предвиђених жалбених разлога.

Тужила је дала одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу члана 372 ЗПП-а, Апелациони суд је нашао да је жалба делимично основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које Апелациони суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи жалбе којима тужена, у погледу одлуке о главном дугу, указује на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12 става другог наведене одредбе. Изрека побијане пресуде у делу којим је тужени обавезан на исплату главног дуга није неразумљива, зато што у истој није наведено која врста штете се тужили надокнађује исплатом досуђеног новчаног износа, а не постоје ни неки други недостаци због којих се правилност првостепене пресуде у том делу не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је повређена у саобраћајном удесу од 09.09.1996. године, као путник у путничком возилу које је у то време било осигурано од одговорности за штету причињену трећим лицима код АД "ББ". Правноснажном пресудом Општинског суда у Врању П-1822/97 од 17.03.1999. године обавезано је наведено осигуравајуће друштво да, солидарно са штетником ШШ, тужили надокнади нематеријалну штету за претрпљене физичке болове у износу од 30.000,00 динара, претрпљени страх у износу од 15.000,00 динара, умањење животне активности у износу од 30.000,00 динара и наруженост у износу од 20.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе од дана пресуђења, као и да јој надокнади трошкове поступка у износу од 17.030,00 динара. Правоснажним решењем Трговинског суда у Београду Ст-102/01 од 15.12.2004. године, одобрена је главна деоба стечајне масе АД за осигурање "ББ" у стечају и утврђено да укупно пријављено потраживање тужиле износи 1.075.351,00 динара. Истим решењем тужили је одобрена исплата 2,05% од тог потраживања и исплаћен јој је износ од 22.045,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је поступио првостепени суд када је обавезао туженог да исплати тужили износ од 1.053.306,00 динара.

Одредбом члана 99 Закона о осигурању имовине и лица („Сл.лист СРЈ“ бр. 30/96 који је ступио на снагу 06.07.1996. године), између осталог је прописано да се средства Гарантног фонда користе за накнаду штете која је проузрокована употребом моторног возила за које је закључен уговор о обавезном осигурању са организацијом за осигурање над којом је отворен стечајни поступак. Сходно одредби члана 106 истог Закона, из средстава Гарантног фонда надокнађује се штета, односно део штете који није надокнађен из стечајне масе. Одредбе о Гарантном фонду се, у смислу чл. 156 наведеног Закона, примењују од 07.07.1997. године.

У конкретном случају, у смислу наведених законских одредби испуњени су услови за намирење штете која је проузрокована тужили из средстава Гарантног фонда, с обзиром да је део признатог тужилиног

потраживања остао ненадокнађен из стечајне масе осигуравајућег друштва над којим је стечајни поступак отворен у време важења законских одредби о Гарантном фонду. На правилност примене материјалног права нема утицаја чињеница да је штета настала пре датума почетка примене одредби Закона о гарантном фонду. Примена тих одредби, по налажењу Апелационог суда, није условљена датумом настанка штете већ постојањем неизмиреног дела штете и отварањем стечајног поступка над организацијом за осигурање, при чему део ненадокнађене штете може потицати и из штетног догађаја који се десио пре датума почетка примене одредби о Гарантном фонду.

Неосновани су жалбени наводи којима тужени оспорава правилност донете пресуде у погледу одлуке о главном дугу, са разлога недостатка његове пасивне легитимације и пропуста првостепеног суда да у овом поступку утврди основаност и висину тужбеног захтева, односно да образложи зашто је прихватио висину накнаде утврђену у стечајном поступку као закониту и правичну.

Тужени је, у смислу чланова 99 став 1 и 2 тачка 3 и 106 Закона о осигурању имовине и лица, дужан да из средстава Гарантног фонда надокнади део штете који није надокнађен тужиљи из средстава осигуравајућег друштва у стечају код којег је било осигурано моторно возило чијом употребом је тужиљи проузрокована штета. Из наведених законских одредби недвосмислено произилази пасивна легитимација туженог у овом спору. Висина новчаног износа који је досуђен тужиљи утврђена је правноснажним решењем Трговинског суда у Београду, донетим на основу испитаних пријава потраживања, на рочишту за испитивање тих пријава и у поступку проведеном у свему у смислу одредби Закона о принудном поравнању, стечају и ликвидацији. Тужени се, у конкретној правној ситуацији, у смислу већ цитираног члана 106 Закона о осигурању имовине и лица, појављује као правни следбеник осигуравајућег друштва над којим је отворен стечајни поступак, следствено чему он ступа у права и обавезе тог осигуравајућег друштва као свог правног претходника који је учествовао у наведеном стечајном поступку.

Сходно изложеном, на основу члана 375 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Међутим, основано се изјављеном жалбом указује да је првостепени суд, одлучујући о захтеву тужиље за исплату законске затезне камате, починио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП-а.

Првостепени суд је у образложењу пресуде навео да је одлуку о затезној камати донео на основу чланова 277 и 278 Закона о облигационим односима и одредби Закона о висини стопе затезне камате, али није навео разлоге о доспелости тужиљиног потраживања и зашто је обавезао тужену да, на износ главног дуга, плати законску затезну камату од 30.09.2004. године. Зато су у образложењу побијане пресуде изостали разлози о битним чињеницама за одлуку о камати, због чега се њена правилност у том делу не може испитати.

Из ових разлога првостепена пресуда је морала бити укинута у

делу којим је одлучено о затезној камати, у том делу предмет је и враћен Првом основном суду у Београду (члан 22 став 2 Закона о уређењу судова и члан 3 тачка 1 Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава) на поновно суђење.

У поновљеном суђењу, првостепени суд ће водити рачуна о следећем: да, у смислу члана 106 Закона о осигурању имовине и лица, захтев оштећеног лица за накнаду штете из средстава Гарантног фонда доспева према Удружењу осигуравајућих организација даном закључења стечајног поступка над осигуравајућом организацијом са којом је штетник имао закључен уговор о обавезном осигурању моторног возила; да дужник који задоцни са испуњењем новчане обавезе, сходно члану 277 Закона о облигационим односима, поред главнице дугује и камату по стопи прописаној Законом о висини стопе затезне камате; да, према члану 324 Закона о облигационим односима, дужник долази у доцњу кад не испуни обавезу у року одређеном за њено испуњење, а ако рок није одређен дужник долази у доцњу кад га поверилац позове да испуни обавезу, усмено или писмено, вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе.

На основу изложеног, првостепени суд ће у поновљеном суђењу утврдити када је доспела обавеза туженог и када је тужени дошао у доцњу јер су то битне чињенице за одлуку о законској затезној камати, а након тога правилном применом наведених материјалноправних одредби донети закониту одлуку о споредном тужиљином захтеву за исплату затезне камате.

Укинута је и одлука о трошковима поступка јер иста зависи од коначног исхода спора.

Са свега наведеног, на основу члана 376 ЗПП-а, одлучено је као у ставу другом изреке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић